

Biblická hodina – 16.01.2025

Suspírium: „Pyšné oči človeka sa sklopia, hrdosť ľudí bude pokorená. V ten deň bude vyvýšený jedine Hospodin, lebo to bude deň Hospodina zástupov proti všetkým pyšným a povýšeným, aj proti všetkému vyvýšenému — to bude znížené.“ (Iz 2,11-12) Amen.

Začiatočná pieseň: Žalm č. 78: „Počúvaj ľud môj, tebe daný zákon...“

Modlitba: Pane svetla, Bože náš, Ktorý hľadáš vieru na zemi v mene Pána Ježiša Krista! Začali sme veľa vecí, ale naozaj sme nič nedokázali dokončiť, pretože sme ich nespájali s vierou. Zažili sme ťažké a bolestné chvíle, ale dnes, stojíme pred Tebou, a vyznávame Ti, že veríme, ale pomôž nám v našej nevere. Prosíme o dary Tvojho Ducha Svätého, aby sme sa nestali neveriacim pokolením, ktoré pravý čas všetko očakáva len od Teba, ale nerobí nič pre to, aby rástlo vo viere a napredovalo v poznaní Teba. Dnes Ťa chválime a dobrorečíme Tvojmu svätému menu, že si naplnil zem Svojou láskou, že si ukázal cestu vo svojom Synovi. Prosíme Ťa, aby si nás zjednotil vo vyznávaní Ježiša ako Pána a v Jeho nasledovaní nás usposob. Vyznávame Ti, že v tomto svete je veľmi ťažké vydať svedectvo o Tebe. Vylej na nás Svoju dobrotu, aby sme mohli hľadiť na všetkých prítomných bratov a sestry. Vyzleč nás z našej stopercentnosti a daruj nám zázrak, ktorým sa dokážeme meniť, silnieť, učiť sa od Teba a skrze Teba a dúfať len v Tebe. Nech je na nás viditeľná Tvoja milosť a nech nám Tvoje milosrdenstvo nedovolí, aby sme od Teba všetko len žiadali a aby sme v Tvojej službe videli iba Pána, Ktorý nám rozkazuje. Daj, aby sme neriešili svoje životy, ale našli riešenie v Tebe. Príď, teraz sa priblíž, úplne prenikni posolstvom Tvojho Slova do nášho vnútra a daj, aby sme sa stali Tvojimi zajatcami, aby sme sa vo vzťahu Majstra a učeníka nestratili, ale ožili. Otec, Syn, Duch Svätý, požehnaj nás svojou prítomnosťou. Amen.

Biblický text: Piata kniha Mojžišova 12. kapitola 1-19. veršov: *„Toto sú ustanovenia a právne predpisy, ktoré máte zachovávať a plniť v krajine, ktorú ti dal Hospodin, Boh tvojich otcov, aby si ju obsadil na celý čas vášho pozemského života. Úplne zničte všetky miesta, kde na vysokých vrchoch, kopcoch a pod každým zeleným stromom slúžili svojim bohom národy, ktoré si podmaníte. Ich oltáre zbúrajte, posvätné stĺpy rozmláťte, ašery spáľte, sochy ich bôžikov posekajte a ich mená odstráňte z toho miesta. Vy to však Hospodinovi, svojmu Bohu, robiť nesmiete! Vy budete prichádzať na miesto, ktoré si Hospodin, váš Boh, vyvolí spomedzi všetkých vašich kmeňov, aby tam bolo jeho meno, aby tam býval. Tam prinášajte svoje spaľované obety, obety s hostinou, desiatky, pozdvihované obety, sľuby, dobrovoľné dary i prvorodené zo svojho dobytka a oviec. Tam pred Hospodinom, svojím Bohom, budete jesť vy a vaši domáci,*

budete sa radovať zo všetkého, k čomu priložíte ruku, čím vás požehnal Hospodin, váš Boh. Nerobte už tak ako my dnes, každý podľa toho, čo uznáva za správne. Dosiaľ ste totiž neprišli na miesto odpočinku, do dedičného vlastníctva, ktoré vám dáva Hospodin, váš Boh. Vy však prekročíte Jordán a usadíte sa v krajine, ktorú vám dáva do vlastníctva Hospodin, váš Boh, a zabezpečí vám pokoj od všetkých okolitých nepriateľov, takže budete bezpečne bývať. Potom na miesto, ktoré si vyvolí Hospodin, váš Boh, za príchod svojho mena, budete prinášať všetko, čo vám prikazujem: svoje spaľované obety, obety s hostinou, desiatky, pozdvihované obety a všetko najlepšie z darov, ktoré ste slúbili Hospodinovi. Radujte sa pred Hospodinom, vašim Bohom, vy a vaši synovia i vaše dcéry, vaši sluhovia a vaše slúžky i leviti, ktorí bývajú s vami, lebo oni nemajú dedičný podiel ani dedičné vlastníctvo s vami. Chráň sa obetovať svoje spaľované obety tam, kde sa to tebe zapáči. Svoje spaľované obety budeš prinášať len na tom mieste, ktoré si vyvolí Hospodin v jednom z tvojich kmeňov, a len tam budeš robiť všetko, čo ti ja prikazujem.“ Keď sa ti zažiada, môžeš zabiť zviera a jesť mäso v ktoromkoľvek meste, podľa požehnania, ktoré ti dal Hospodin, tvoj Boh. Smie z neho jesť nečistý i čistý, ako sa jedáva gazela alebo jeleň. Len krv nejedzte, ale vylejte ju na zem ako vodu. Vo svojich mestách nesmiete jesť: desiatok z obilia, muštu, oleja ani z prvorodených vášho dobytka a oviec, nijaký dar, ktorý si slúbil, ani pozdvihované obety. Jesť však budeš ty, tvoj syn a tvoja dcéra, tvoj sluha a tvoja slúžka i levita, ktorý je v tvojich bránach, len pred Hospodinom, svojim Bohom, na mieste, ktoré si vyvolí Hospodin, tvoj Boh, a budeš sa radovať pred Hospodinom, svojim Bohom, z každého diela svojich rúk. Kým budeš žiť vo svojej krajine, chráň sa opustiť levitu.“

Milí bratia a drahé sestry v Pánovi Ježišovi!

1-19.verše: Boh nás stvoril na svoj obraz, a ak naše vnútro nenaplní On, tak naším videním budeme klamať jedine samých seba. Tak žiť, ako nám to Pán prikázal, nezávisí od našich schopností, ale Jeho večná zmluva zmierenia nás vedie k tomu, aby sme sa oddali iba Jemu. Boh nás riadi a ako inak ak nie svojim zákonom. Desatoro poukazuje na to, že Jeho vzťah k nám je jednoznačný, a chce, aby náš život napredoval v počínaní i v múdrosti Jeho slova. Práve preto všetko sa zakladá na poslušnosti voči tomu, čo už raz vyriekol. Jemu patrí prvé miesto k našich životoch, preto Boh i bohoslužobným poriadkom riadi chod nášho života. 1.Náš život ako prijateľná bohoslužba. Bohoslužba okolitých národov bola orientovaná na užívateľské právo. Pohania boli pochlebovači. Všetko, čo konali počas bohoslužby, veľmi rušilo pravého a svätého Boha. Izrael sa teda musel celkom inak správať a konať, ak chcel pristupovať k horlivému Bohu. Ich bohoslužby sa mohli oprieť o ohavné skutky. Na druhej strane bola dôležitá aj dôslednosť. Nemohli jedno hovoriť a druhé konať. Keď Hospodin je láskyplný

Boh, nemohli škodiť a ublížiť iným. Keď Hospodin je pravdovravný, ich morálne konanie sa muselo opierať o Božie slovo. Boh je prísny na svoj ľud, ale preto lebo jeho okolie je plné hriechu, práve preto prikazuje: *„Úplne zničte všetky miesta, kde na vysokých vrchoch, kopcoch a pod každým zeleným stromom slúžili svojim bohom národy, ktoré si podmaníte. Ich oltáre zbúrajte, posvätné stĺpy rozmláťte, ašery spáľte, sochy ich bôžikov posekajte a ich mená odstráňte z toho miesta.“* Prijateľná bohoslužba pre Hospodina je tá, ktorá nemá v sebe žiadne pohanské prvky. Je to brutalita? Je to ťažkopádne? Nevieme to prijať? Prečo nemôže ten druhý tak si ctiť svojho Boha ako On chce? Bohovia Kanaánu nie sú možnosťou pre Izrael. Nikto iný okrem Neho nie je Boh. Jedine Hospodin je Pán. Ich služby Božie boli na škodu pre život. Ich služby Božie boli podlé. Všetko podriadili vlastným potrebám, blahobytu, telesným pôžitkom i ľudskému pohodliu. Táto spoločnosť však nie je na osoh iných, a všetky Božie pravidlá vrhne do kúta, a sám seba zvrhne a pustoší okolo seba všetkých. Bohoslužba o mne a pre mňa. To nie je kresťanská viera. „Ja mám rád bohoslužby podľa vlastnej chuti“, to nie. To Hospodin nedopustí. Prečo? *„V tom čase v Izraeli nebolo kráľa a každý robil, čo uznal za správne.“* (Sudc 17,6; Sudc 21,5) 2. Jemu pripravená bohoslužba nerozdeľuje, ale zjednocuje ľud Boží. Na čistom, na spolupatričnom, na prijateľnom mieste sa koná: *„Vy budete prichádzať na miesto, ktoré si Hospodin, váš Boh, vyvolí spomedzi všetkých vašich kmeňov, aby tam bolo jeho meno, aby tam býval.“* On svoju slávu a moc nezveruje nikomu, ale uplatňuje. *„Ježiš im odpovedal: „Zbúrajte tento chrám a ja ho za tri dni postavím.“ Židia však hovorili: „Štyridsaťšesť rokov stavali tento chrám a ty ho postavíš za tri dni?“ No on hovoril o chráme svojho tela.“* (Jn 2,19-21) *Ježiš Samaritánke odpovedal: „Ver mi, žena, že prichádza hodina, keď sa nebudete klaňať Otcovi ani na tomto vrchu, ani v Jeruzaleme. Vy sa klaniate tomu, čo nepoznáte; my sa klaniame tomu, čo poznáme, pretože spása je zo Židov. Ale prichádza hodina — a už je tu —, keď praví ctitelia budú sa klaňať Otcovi v Duchu a pravde. Veď aj Otec hľadá takýchto ctiteľov. Boh je Duch a tí, čo sa mu klaňajú, musia sa klaňať v Duchu a pravde.“* Miesto, kde je velebené Jeho meno, tam je s nami Ježiš. (Mt 18,20) Byť jednotní. Byť jedno skrze Pána. 3. Jemu pripravená bohoslužba je obetou: *„budete prinášať všetko, čo vám prikazujem: svoje spaľované obety, obety s hostinou, desiatky, pozdvihované obety a všetko najlepšie z darov, ktoré ste sľúbili Hospodinovi.“* To najviac chýba z našich služieb Božích. Pravá bohoslužba je obetou Hospodinovi. Tie sú Bohu milé (viď. Žid 13,15-16) Neopakovateľná je obeta zmierenia v Ježišovi Kristovi. Pánova obeta je oveľa mocnejšia, život zachraňujúca: *„No Kristus priniesol jednu obetu za hriechy a navždy zasadol po pravici Boha.“* (Žid 10,12) 4. Bohoslužba je a má byť preplnená radosťou: *„a budeš sa radovať pred Hospodinom, svojim Bohom, z každého diela svojich rúk.“* Bohoslužba prináša radosť a nie rozdeľuje spoločenstvo: *„Hoden si, Pane a Bože náš, prijať slávu, česť i moc, lebo ty si*

stvoril všetky veci a z tvojej vôle boli a sú stvorené.“ (Zjav 4,11) Celkové zverenie sa Hospodinovi. Každá bohoslužba má oslavovať Pána a to v radosť a prijatia toho, že On je hoden všetkého. Boh zachraňuje a Hospodin udržuje. Jedna hodina v týždni môže byť preradostná chvíľa u Toho, Ktorý ti daruje uistenie, že je mocný a hodný všetkého, čo môžeš urobiť na Jeho slávu.

Biblický text: Evanjelium podľa Lukáša 6. kapitola 1-11.veršov: *„V istú sobotu prechádzal cez obilné pole. Jeho učeníci trhali klasy, rukami si mrvili zrno a jedli. Niektorí z farizejov proti tomu namietali: „Prečo robíte v sobotu to, čo nie je dovolené?“ Ježiš im odpovedal: „Či ste nečítali, čo urobil Dávid, keď bol hladný on i tí, čo boli s ním? Ako vošiel do Božieho domu, vzal a jedol predkladané chleby. A dal z nich aj svojej družine, hoci ich nesmel jesť nikto, iba kňazi.“ A dodal: „Syn človeka je pánom soboty.“ V inú sobotu vošiel Ježiš do synagógy a učil. Bol tam istý človek s vyschnutou pravou rukou. Zákonníci a farizeji striehli na Ježiša, či bude aj v sobotu uzdravovať, aby našli niečo, z čoho by ho mohli obžalovať. On vedel o ich zmýšľaní, a preto človeku s vyschnutou rukou povedal: „Vstaň a postav sa do stredu!“ On vstal a postavil sa. Ježiš im povedal: „Pýtam sa vás, je dovolené v sobotu robiť dobre alebo zle, zachrániť život alebo ho zničiť?“ Poobzeral sa po všetkých a tomu človeku povedal: „Vystri ruku!“ Keď tak urobil, ruka mu ozdravela. Zmocnila sa ich zlosť a radili sa, čo urobiť s Ježišom.“*

Milí bratia a drahé sestry v Pánovi Ježišovi!

1-5.verše: Sobota a trhanie klasov Ježišových učeníkov je symbolom toho, že jesť treba i v sobotu, veď i my varíme na nedeľu, a to častokrát v nedeľu. Údaj o sobote má všeobecný význam. Konflikt, ktorý sa tu vyhrotil medzi farizejmi a Ježišom vychádza z Božieho zákona. Príkaz slávenia soboty bol pre farizeja prvoradým, ale Ježišovi učeníci netrhajú klasy zámerne, ale prechádzajú s Ježišom cez obilné pole a tak trhajú klasy. Činnosť učeníkov je zhrnutá i vo Svätom Písme: *„Keď pôjdeš obilným poľom svojho blížneho, smieš si rukou natrhať klasy, ale kosákom ich zožívať nesmieš.“ (VMojž 23,26)* Jedlo na sobotu muselo byť pripravené už jeden deň predtým. Deň prípravy, teda v piatok. Narušený pokoj podľa farizejov je viditeľný, ba dokonca učeníkmi hmatateľný. Sobotný príkaz má svoje opodstatnenie už pri stvorení sveta (IMojž 2,2-3) Ježiš, Ktorý sa cíti zodpovedný za čin učeníkov, ujíma sa slova. Na otázku farizejov odpovedá otázkou a odkazuje na Písmo, a to na skutok Dávida, ktorý sa ešte väčšmi previnil, ako Ježišovi učeníci. (IS 21,1-7) Dávid prijal od kňaza posvätené chleby, ktoré boli položené ako dar pre Hospodina. Súvislosť medzi konaním učeníkov a Dávida na prvý pohľad nenesie v sebe prvky podobnosti. Dávid je na úteku a jeho situácia je vážnejšia ako činnosť učeníkov. Ježiš však poukazuje na autoritu Dávida, ktorý vôbec nedbal na učenie Zákona. Právo porušenia zákona.

Hlad prevyšuje nad Boží zákon? Prázdnota brucha môže ovplyvniť aj dodržanie Hospodinových pravidiel? Tu je súvislosť! Dávid prekročil ustanovenia Božie. Čo učinil Dávid, to nemôže byť zakázané Ježišovi a jeho učeníkom? Ježiš je však nadradený nad Dávída. Syn človeka prišiel naplniť zákon, a to láskou. Syn človeka je Pánom nad sobotou, prečo, lebo bol prítomný aj pri stvorení sveta. (viď. Ž 2, Prís 8) Ježiš podriaďuje sobotu vlastnej osobe a svojmu misijnému pôsobeniu. Sobota je časom konania dobra a nie množstvom zákazov. Tento svet sa tak pozerá na slávenie našej nádeje. Kresťania nechcú, aby ekonomika napredovala, žiadajú zákaz otvorenia obchodov v nedeľu. My nič nezakazujeme, my slávime sviatok zmŕtvychvstalého Krista, Ktorý nám dáva nové nebo a novú zem. Nedeľa nie je o zákaze, ale o pokoji Božom, o aktívnom odpočinku. Nedeľa je podľa slovenského zvyku leňošením, nič sa nekoná, nerobí. (česť výnimkám). Kto pracuje v nedeľu, má bonusy, príplatky za prácu, za službu, ktorú vykonáva. Ako to je? Sme farizejmi vlastného odpočinku? Sme oveľa väčší farizeji, pokrytci, ktorí pozerajú len na vymoženosti, ale nepozerajú na ľudí, na tých, ktorí musia pracovať pre obživu. Nedeľná práca totiž nie je o prilepšení si, ale o otrokárskej spoločnosti, o konzumácii. Práca a pláca. Sviatok a odpočinok. Podľa zákonníka práce Slovenskej republiky alebo podľa milosti Božej?

6-11.verš: Ježiš učí v synagóge. Jeho učenie je charakterizované ako mocné a živé slovo, ktoré sa uskutoční a je viditeľné nielen v živote chorých. Jeho činy potvrdzujú práve Jeho vyrieknuté slová. Tie spečatili otvorenosť Jeho duše.

1. Je dobré si zodpovedať na otázku, čo si všimame ako prvé, keď vstupujeme do chrámu Božieho? Krásu kostola? Oblečenie prítomných? Ježišove oči uprene hľadeli na toho chorého, ktorého nikto si nevšimol okrem Jeho. Alebo preto si ho nevšímali, lebo tam už istý čas vysedával, a prijali ho už raz takého. Iní sa pozerali na to, ako môžu Ježiša celkom ulapiť a radili sa, čo urobiť s Ním. Náš Pán si však všíma chorého. Je dôležité si všímať, Ježišov nadhľad, kde On hľadá, koho si všíma i v dave, pozerá sa vždy tam, kde je utrpenie, strata, Jeho oči hľadia tam, kde je núdza a bieda, a neobracia sa chrbtom tým, ktorí žijú v beznádeji.

2. Ježiš osloví chorého človeka: „*Vstaň a postav sa do stredu!*“ Vieme a z Jeho slov cítiť, že Ježiš ho nechce zosmiešniť, ale naopak uzdraviť. Nie preto sa má postaviť do stredu, aby sa jeho nemoc stupňovala, aby sa ho ešte väčšmi zmocnil strach, ale aby pre každého bolo jasné, že tu koná Boh. On je vysloboditeľ. Častokrát pomôcky na chôdzu i v kostole skrývame a zatajujeme. V chráme Božom majú svoje miesto i chorí, a tak aj ich barly, vozíky, oporné pomôcky by mali byť samozrejmosťou. Netreba skrývať, utajiť chorobu, nevládnosť, bezmocnosť človeka, v chráme Božom má každý svoje miesto. My sa za to hanbíme, ale nemá to zmysel, lebo aj tieto prostriedky nám pomáhajú sa dostať do spoločenstva ľudu Božieho. Slepí, chromí, nevládní, bezmocní sú vítaní v chráme Božom, nič ich nemôže odlúčiť od lásky Božej. Zodpovednosťou cirkvi

je práve to, že treba Ježišovo učenie a jeho postoj si osvojiť a konať. Zobrať do kostola chorých, priviesť ich na svojom aute, buď účinným nástrojom v tom, aby naši nevládny chorí sa dostali do kostola, aby každý z nás mal možnosť na novú nádej a na budúcnosť v Ježišovi, aby každý si všimol lásku Božiu, ktorá prúdi i k najmenším a najbiednejším.

3. Ježiš koná očividne. Neskrýva sa do jednej malej miestnosti chrámu, ale v synagóge do stredu povolá bezvládneho. Jeho meno je zjavné. Jeho postoj je jasný i pred Jeho protivníkmi. Táto Ježišova otvorenosť musí byť viditeľná i v našich činoch. Nehanbíme sa nikdy vyznať i takouto formou, ku komu patríme. Cirkev a zvestovatelia Božej vôle nemajú sa skrývať za oponou. Kristus, náš Pán sa nepozera na svoje okolie, ako iných požiera hnev, ale koná láskavo a milo. Nech je pre nás povzbudením Jeho láska a Jeho konanie. Dobrý boj viery i takýmto prístupom môžeme bojovať bez strachu a bez vypočítavosti. Niekedy vonkajšie okolnosti nenapomáhajú šíreniu evanjelia, alebo k vyznaniu viery (nemocničné lôžko), vtedy môžeme a aj treba prosiť o Božiu múdrosť, aby možnosti boli dostupné, aby i ten chorý mohol vyriecť: **„Hľa, moja veľká trpkosť mi dodala pokoj. Ty si mi zachránil život pred hrobom záhuby, lebo všetky moje hriechy si zahodil za chrbát.“ (Iz 38,17)**

4. **„Vystri ruku!“** Chorý vystrel ruku a uzdravel. Ježiš je skutočný Tešiteľ. Kristus nezľahčuje situáciu chorého, ale ho prijíma takého, aký je, ba dokonca uzdraví ho. V Matúšovom evanjeliu čítame o tejto chorej ruke toto: **„Vystrel ju teda a bola zasa zdravá ako tá druhá.“ (Mt 12,13)** Ježišov prístup nám dáva príklad, aby sme neumenšovali chorobu iných. Podceňovať chorobu je to najhoršie, čo človek môže urobiť, a hlavne pri tých končatinách, z ktorým máme po pároch: „Boh dal preto dve ruky, ak sa jedna poškodí, ešte človek tam má, tú druhú! Ježiš uzdravil človeka s vyschnutou pravou rukou a naše výroky netreba, aby hodnotili stav chorého. Lahkovážnosť nemá čo hľadať pri nemocničnom lôžku, tam má byť prítomný milosrdný súcit, láskavý prístup a nápomocný nadhľad. Ježiš prišiel, aby všetko tvoril nové, a ukázal nám milosrdenstvo Božie, lebo v Ňom Božie kráľovstvo a jeho pokoj je prítomné. On je druhou rukou pre chorého. Naše bremená a naše choroby niesol On. Jeho pomoc je vrúcna. On ich vyniesol až na kríž. Len On vie pomôcť, lebo On je skutočný lekár.

Záverečná modlitba: Vyzývam milých bratov a drahé sestry, aby sa doma vo svojej tichosti pomodlili za to, čo Vás povzbudilo. Modlitba Pánova

Požehnanie: „Čo je pre svet bláznivé, to si Boh vyvolil, aby zahanbil múdrych, a čo je pre svet slabé, to si Boh vyvolil, aby zahanbil mocných; Boh si vyvolil, čo je v očiach sveta neurodzené a opovrhované; áno, vyvolil si to, čo nie je, aby zmaril to, čo je, aby sa nik pred Bohom nevystatoval.“ (IK 1,27-29) Amen.

Záverečná pieseň: Chválospev č. 222: „Ó, Bože, Pane večnosti,...“